

textusai azonban újszerűek is azáltal, hogy belső tagolásuk a vesszőhasználatra korlátozódik, ami lendületes szövegritmust eredményez, melyhez többször tesz hozzá izgalmas váltásokat az inverzió, s ehhez járul még olykor a nyelvi alanyak talán a „többéletűséggel” összefüggésbe hozható, névmási utalások hiányából fakadó lebegtetése (pl.: „a közelítő felé fordul, bizonytalan / készen áll-e fogadására, ráismer-e, vagy még sohasem / látta, vajon elérhet-e hozzá, kérdezi tőlem, átölelik-e sorsukat?” – *Sors*).

Túl a feltárulkozáson, az időleges számvetésen, megküzdve a szkepszissel az *egyszer csak* 46., záró mondata, vagyis a *Kulcsszavak* egyfajta megbékélő lezárást mutat, s így valamely derűs keretbe is foglalja a karcsú, érzelem- és gondolatgazdag szövegfolyamot, mely szervesen torkollik az életműbe („összeáll a történet”), vagyis – Villányi kedvelt metaforáit kölcsönvéve – *folyótól folyóig* visz a sodrás, s „nem fognak el a folyók” (*Híd*), egészen a tengerig.

